

СВЕТОСЛАВ ОВЧАРОВ

ПОЛЮЦИИ НА ГРАФ ОМАН

стихове

Големите не умират!
Големите напускат живота!
Аз не съм голям!
Само голям...

OMETEO

ВАРНА, 2009

От същия автор:

1. „Смешни и поучителни мърбъркащи истории“ - проза
2. „Бульон трезве“ - стихове, хумор и сатира
3. „Луд за обич“ - лирика
4. „Криво село“ - разкази в прави рими
5. „Вчерашни кюфтета“ - хумор и сатира
6. „Другият грешник“ - лирика
7. „Многоточия“ - лирика
8. „Секс през сълзи“ - смешна еротика
9. „Живот – к’во по-несериозно!“ - лирика
10. „Не съм ти длъжник, живот!“ - лирика
11. „Живот в си“ - лирика
12. „Имейли от Уногондурия“ - стихове
13. „13“ - стихове
14. „Жив съм!“ - стихове

© Светослав Овчаров, автор, 2009

Издава: ОМЕТЕО, 2009, ISBN: 978-954-92020-8-3

УВОД

Във тая не току-така родена
от мен възтънка, безтегловна книжка,
на страницки напъхах за мишени
със смешни тъжновлюбени въздишки,
вратлета плитки, якички, белотни
на музи във костюми „Коза ностра“,
полументални и полуграмотни,
рогати и хвъркати дребни мостри.

Пробутах нежен брой изпети песни
във рими точни, ямб и алабревни,
истории мои земни и небесни,
заквасени, превтасали и гневни.
В рой сънища несбъднати се лутах
с приятели, приятелки все древни.
Накрая всички вкупом ги набутах
във кошче за отпадъци душевни!

ОПИТ ЗА БИОГРАФИЯ

Не съм тузар! Не кривя шапка!
Не нося расо с калимявка!
Не фигурирам в сочна папка!
И нямам бабка да ми бафка!

Не съм бил в Рим и Ватикана!
Не съм гърмял другаря папа!
Не съм лежал във топла вана,
затъкната отдолу с тапа!

Не съм прославял стадиони
със гол в последната минута!
Не съм приемал пачки бона
от сметка нечия пердута!

Аз просто съм един такъвчо
без Пена, Лена и Албена
и химикалчен къщен лъвчо,
видял на снимка Рим и Сена!

СТРАХОТНО СТИХОТВОРЕНИЕ

Написах нещо.
Първа котката изчака тактично половината
и се направи на повикана...
Папагалът проследи с очи Маца,
изсвири от удоволствие
и се заклати важен-важен на клончето
в ритъма на чутото!
Чешмата изказа отношение с една
тлъста капка в мивката.
Отвън изръмжа първата скорост на лека кола,
а улично куче, след като избавка от скука
веднъж, се премести в нова сянка
под липата до прозореца,
в която две врабчета подновиха приказките си.
И слънцето най-последно прехвърли лъчи от мен
върху папагала, който веднага се развика:
— Покрий ме! Покрий ме! —
за да може да си поспи и отпочине от поредното ми...

Всичко това се случи в рамките на 5 секунди
след сетната буква от рецитала
на поредното стихотворение,
което като всяко последно,
ми беше най-страхотното!

ЛЕЛЯ ДОБРИЧКА

Рибар като чироз
 спираше лятото пред блока
и всички чувахме:
 — Рибе... рибе...
Жените слизаха,
 за да донесат на балконите
 морето...
Този следобед,
 без много пазарене,
съседка купи пълна торбичка
и вдигна опашчиците на
 десетина котенца долу!
Убедена в тяхната засита,
 тя си занесе останалото.
Рибарят повика, повика
 и смени входа.
Рибе... рибе... рибе...

ОПТИМИСТИЧНО

Приседнал на пейка под сенчица липова,
похапвах от кифличка сладка в ръка,
загледан в лицата, заслушан във глъчката
на хора, на кученца, малки деца,

когато политнало пухченце сивичко
халоса носът ми и кимна с очи
да вдигна и моите нагоре към клоните,
където врабченца накацали три

със погледи жадно забити в закуската
три тръпнещи човчици — трички уста
изтракаха хорово: „Чиченце миличко,
хвърли ни да клъвнем и ний по троха!“

Молбата разбрах, споделих си трапезата,
наскочаха долу сладурчетата.
С трохичките сладички сладко замезиха
и после в' фонтана — по капка вода...

Хапнете, пийнете си, мои приятели,
че заедно всичко по-сладко върви!
Дано, ако ГОРЕ се срещнем ний някога,
познаете „чичето с вкусни трохи“!

ТРИСТЕ!

Видях я! Вървеше ракетно пред мене
и тромеше в такт равноделен паважа.
Обсипах я с душ склеротирани гени,
потърсил разтуха във факти етажни!

Тя чувстваше! Беше с очички на мачка
и кършеше своята стройна фиданка!
След нея се мъкнех и тътрех карачки
със ангелска кокершпаньолска осанка...

Превключила скорост с голяма предавка
заситни стакатно — вълшебница, жрица!
Останах в праха с декресчендна минавка
да шляпам в анданте нон тропо тристеца...

тристе — тъжно
тристеца — униние
нон тропо — небързо
декресчендо — затихващо
тромел — барабан

АКТУАЛНО ПИТАНЕ

Колата спря
със барабаните отгоре.
Излязохме да се разкършим
на мегдана,
където тютюневия глас на стареца
със писано павурче в ръка
обяви:
— Чалгаджиите!...
... Млад,
сега често си спомням
началото,
не без вечния въпрос за
края-надежда!
Първата,
последната
или оная —
финалната!

ЩАСТИЕ

трилогия

ПЪРВО

Видях един занесен —
пореше улицата като морски аутобан!
Носеше се като народна песен,
като човек, който чете любовен роман!

Пресече по диагонала
и отнесе доста шофьорски пожелания,
а погледът му „ала-бала“
се рееше най-малко някъде към Дания!

Реших да го спра,
да го попитам кой е, как е, къде е,
да го посъбера,
да проверя умът му в коя опера пее!

Настигнах го трудно.
Изглеждаше непукист, презастрахован!
И още по-чудно —
натълкан с кураж, до горе шпекован!

Оставих го лесен!
Животът го радваше, радост бе той за живота!
Бе хубава есен!
Звънтеше в главата му нота! Нека се мота!

ВТОРО

Видях друг там, в парка!
Седеше на пейка под жежкото слънце.
Облечен бе — „Марка“
със дрехи, такъми, налъми, тпу — грънци!

Нагъваше семки —
една маслобойна му беше на гости!
Превземки!
Изглежда го случих на оливно пости!

Отидох при него —
отблизо изглеждаше малко по-някак!
Зарадван — ей, де го,
заслужи си мойто намигване всякак!

А той ухилен,
с доволство нескривано от интереса
и любвеобвилен,
затрака нататък със зъбната преса...

ТРЕТО

Насреща — трети,
възнасяше някоя севда с прочувствена песен!
Главата му свети,
кат динен фенер на каруца, не знам защо десен!

В ръце размахва
с разплакани струни нестройни червена китара.
До него бахва
със тон съчастен през нота нещастничък Шаро!

Седях и слушах,
животът ми мина пред мен като филмова лента!
С ръка измуших
и сложих му във тенекийката няколко цента!

Отблъснах! Гадно!
Кънтяха в ушите ми морни целувки на Ана!
Светът парадно
надничаше в нечия зяпнала кървава рана!..

ТОЧНО СТИХОТВОРЕНИЕ

(Хранителна добавка в час по история)

„Морето люшка тъмната си гръд“ —
в редици марширувахме строени.
А който пипне светла, сочна плът,
завиждахме му, като в' филм на Бени!

Празнувахме на точни „светли дати“,
дарени ни за вярна служба в хора.
От запад ни се чудеха — Ега ти
на курника с един петел във двора!

Купувахме от точни магазини
със точен, разрешен асортимент,
което ни обричаше албени
със стриктното и точно „Но, комент!“

Две радиа и мили два екрана
попивахме със две уши, очи.
И Серго наш и Курската отбрана
във петък, в сериал ще ни приспи...

Тъй свикнахме от сутрин до вечеря
със жеста в точ на точен диригент,
че никой не помисля да трепери
за бъдното си като абсолвент!...

... Морето ни сега е разноцветно
и люшка разноцветната си гръд.
Празнуваме на четно и нечетно
и пак завиждаме за сочна плът!...

ТЯ И АЗ

Тя беше... ах, каква!
И аз — все пак тогава!
Размахваше крила!
Аз пърхах върху слава.

Венера от платно
на Рубенс с цвят на роза!
Око на Пикасо
самотно. Чиста проза!

Бе пролет! Свежа плът!
Градът пропит с ухания!
Танцуваше светът!
Животец! Ех, мечтание!...

... И днес тя пак е тя!
Все йощ и аз съм същи!
Тогавя не посмя.
Пасувам соло в къщи.

А беше... ах, каква!...

РАЯ НА СПОМЕНИТЕ

Във градината на моите спомени
растат пъстри цветя, пасат горди елени
между камъни твърди и поломени
пясъчници на свлачищни мраморни морени.

Търкалят се камъчетата и ми кимат
от ъглите на своите лехички.
Злопаветни във гордостта си интимна,
дарили ме с пеещи вкусни панички.

Ще трябва със лейката да ги поливам
по-честичко, за да живват, да бърборят.
Те, спомените златнички да ме опиват,
пуста амнезия в мен да преборят!

Спомени, спомени сладки, безгримни,
вечно ме връщате в моята младост,
пълна с акорди, с разстроени рими,
нота до нота, радост до радост...

Спомени, спомени, моя отрада,
рая върнете ми тука във ада!

ПРИМЕР ЗА ЕВОЛЮЦИЯ

На днешни пресносолни...

Идиот мастит, нормален
се изказал пред народа:
— Мили — викнал — хора ниедни!
(и посочил се със пръстче).
Докога, такъв банален
(завъртял доволно кръстче)
ще ви плюе с думи медни?
Продължил с език квартален
възсолен, последна мода.
С поглед мазничък, орален,
в „хип-хоп“ — бъркащ често рода,
от „да капо“ до „ал кода“
зараздавал „гола вода“.
Всички слушали спонтанно
тези думи безразборни,
меко казани, тъй странни,
твърдо — най-безотговорни,
но усетили внезапно
в смешното му, малко жално
словоблудство леко, рапно,
нещо точно, актуално...
... Идиотът наш нормален
с избор бърз, безбалотажен,
станал одма най-банален
фюрер снажен, бос най-важен!...

СТРАЖАРИ И АПАШИ

(приказка)

Преди 9-ти бродели в горите
обидени, че нямали парички.
Разхождали си в шумата петите
и делали бая каба белички.

Избирали си те селце без куче,
но с мандра с кашкавалец жълт, балкански.
Разплаквали там и дете, и внуче.
От правдата им все ревяли кански!

Е, случвало се срещу тях да гръмнат.
Геройски някой глезен да изкълчи
и след това в участък да осъмне —
там сладко, сладко друг пък да го гълчи...

Другарите на горните шумкари
изказали на всички своя теза:
„Как может быть за техните другари
да имало такава анамнеза!“

Напротив, трябвало с аплодисменти
на Тошо, Гошо и на кака Мара
властта да им сервира дивиденти
в тиган, или пък алангле на скара!

Преди 9-ти бродели в горите
апаши с петолъчки, унизени.
Сега децата им перат парите
у нас и във чужбина — обновени.

ПЪНЕНКИ

Казват: — На този етап...

Те имат етапи!

Бъдно!

Още...

А аз?

КЪМ МЕНЕ СИ

Големите поети са

мъртвите поети!

Аз... жив ли съм?...

*

Няма дим без огън,

но

когато огънят мине в дим,

пиши го бил!

*

Всички се возим в каруци

с гиздави коне

и прибираме по някоя умряла

лисица на пътя...

*

Равнение по равните!

Високите отпадат!...

КАПИТУЛАЦИЯ НА ПРИЛИЧИЕТО

Стената е хубава, с красиви тапети!

Искаш да я разбиеш!

Започваш с „искаш ли да искам“

и разбиваш тъмнината на парчета

надежди.

Разкъсваш мълчанието.

Не всяко злато е богатство!

Преодоляваш трудно любовния си

атеизъм,

прескачаш неприличното предложение,

за да консумирате заедно

приличното продължение.

Колко е разстоянието от

любовта погърдителна,

до любовта слеждевременна!...

Сладко е когато мечтата не се

сбъдва веднага!

Действаш коректно, честно!

Но човешката честност е като

женската девственост...

Пречи!

Продължаваш в перманентна

непрекъсната канонада...

Успех!

АТЕИЗЪМ

На плажа, там на морското равнище,
до спомена за стария крив мост,
история за двама се разлисти
със чакан и дочакан дързък гост.

Луна ли беше или слънце жежко
проводи долу от небето зов —
пет знака само, но пък толкоз тежки,
пет буквички за думата „любов“.

Морето с тихо плискащи вълнички,
създаваше познат вълшебен фон,
пронизван от небесните стрелички,
изпратени към морския амвон.

А двамата страхотни непукисти,
не чули, не видели тоз покров,
до край невероятни атеисти
подреждаха си пъзела л ю б о в...

Е-ЕХ!

... Младото ми отговори с мъдри очи:
— България е моята родна земя —
по - по пред всички други,
колкото и да са толкова!

Но ако птиче стои в кафез
самò

и го хранят в паничка,
не ще се научи никога да хвърчи
и ще ходи сàмо!

Сàмо ще ходи!

Една любов никога не стига!

Любовта има много лица

и те трябва да се заслужат,
отвоюват!

Затова и маймуната се е превърнала
в човек...

... Та, за да обикнеш своята страна,
трябва да я погледнеш отгоре!

А горе се лети!

Затова отивам да се науча!

Искам да си я познавам!

Родината!

Нали, сър Дарвин!

ВЪПРОС НА ИЗБОР

Спектакълът мина.
Овациите стихнаха.
Заспаха прожекторите горещи.
Угасна и сцената.
Тишината гръмна.
Прахът на театъра полегна.
И само тройното огледало
аверски намига на Отело,
превърщащ се
от убиец,
в тенора „X“
с розовите бузки
и белите маратонки,
които ще го заведат у дома
при жената и двете дечица,
отдавна заспали в леглата си.

Живот за изкуството!
Изкуство за живота!

ВЪРХАР

Чугун един
излактил бой на връх,
набива бюст с юмрук,
изпил последен дъх:
— Е го! Бога! Тук!

ДЕТСТВО МОЕ...

Зимата имаше сняг,
 деца,
 шейни,
 баири!

И здраве!

Пролетта — мартеници,
 барабонки,
 патлангачи,
 топки!

И здраве!

Лятото — слънце,
 топки,
 челик,
 море!

И здраве!

Есента — дворове,
 плодове,
 лимки,
 топки!

И здраве!

ЗДРАВЕ, защото нямаше още
телевизори...

ИГРИ, ИГРИ...

Едно време — малки, ловяхме търтеи,
мушвахме им сламка отзад
и ги пускахме да хвърчат.

Така един живот празен си отлиташе
атрактивно!

Бих искал и аз да свърша така!
Бих желал да бъде красиво потъващ
лайнер,

огрян от слънцето,
а не

тъжна рибарска лодка
със счупени весла под луната!

*

Ударен от сопата, челикът летеше
доста далеч,

като често гостуваше в нечий
прозорец,

превръщащ родители и комшии
в сили за бързо реагиране...

И на другия ден — отново...

*

Стиснали пушки и пистолети
се разделяхме на две.

Стражарите със закрити очи
изчакаха апашите да се скрият.

После се търсехме,
стреляхме

и който останеше жив,
ставаше победител.

И всичко беше честно,
защото нямаше съд!

МОРЯЦИ

*Това е една стара, банална история
със кораб, моряци, момичета... Бряг!
Поетът с молив във поредната глория —
чувства, любви, надежди и бяг...*

Моряците морски са лилии,
цъфтят сред талази вълни.
На кораби хиляди мили
ги свързват със много страни...

На всеки кей, гдето отидат,
те бързат да слязат на бряг,
момичета чудни да видят,
очички за тях да блестят!

На всеки кей верни момичета,
на всеки бряг нова любов!
И всички те лудо обичат
моряка за подвиг готов!

Моряците хора са честни,
вълнува ги всяка любов!
Раними души, крехки и лесни,
откликват на всеки нов зов!

На всяка те все обещават.
Към всяка — коректни поред!
От всеки бряг да се надяват —
ще дойде пак техния ред!

На всеки кей...

ВЪПРОСИ БЕЗ ПИТАНКИ

Набедиха ме, че съм оня!
Другия!

А той не съм аз!

Нито — другия!

Аз съм себе си!

На мене си!

А другият е той!

Аз... ти... той!...

Несериозно! Смешно!

За този, който е!

За този, който го има!

А... има ли ме!...

АКО ИМАМ ПОСЛЕДНАТА ДУМА

Най-мразя да чистя нещо,
което може и да не се види,
да търкам огледала,
да лъскам блясъка,
да глася мнението си,
да говоря като ...,
да пея като ...,
да светя в светлината на ...,
да слагам запетая след многоточие!

Обичам точките!
Без въпросителни, удивителни,
тирета!
Само точките! И заглавията!...

ОТКРОВЕНИЕ

Ако си се превърнал във кльомба
и намигаш с око от екрана,
като крехко шрапнелче от бомба,
взела малко преди връх Монтана,
ти си вече леке върху дреха —
петно старо, запечено, гнойно,
дреха „арт“ — китка бойни доспехи,
разсъблечени заупокойно!

Всички имаме смъртни присъди
със привездани в срок турболенции,
с принцип ясен „да бъда - не бъда“
и за нечии ВИП аудиенции,
че добро ненаказано няма
в пътя дълг и къс там към края.
Със живота играеш тъй прямо,
че не сещаш как той те играе!

На квадрата екранен пред кльомба
при добавена стойността „драги“,
ти се чувстваш факир като Томба
със писалки в омайни зигзаги!

Тази работа и да я сложиш
във каба сутиен, за да рипне,
няма, знай, и да искаш не може
ме взриви — и със пръст да я пипна!

АКО МЕ ИМА

Ако ме потърсиш, ако ти потрябвам,
ако просто се сетиш за мене,
ако поискаш да чуеш гласът ми,
песнички пял ти едно време,

ако си забравил моя бял гребен
(беше тогава той достичко цветен),
ако ти се прииска тенорът ми, вече непотребен,
да ти прочете стих мой сетен,

ела пред театъра на пейката вънка
до трапезата на моите хвъркатчета с трошички,
на най-верните ми приказливчета ненаситни,
със доволни, признателни, честни очички!

Ще ми разкажеш интереснинки от културата —
кой, кои, къде, кога изявили се!
Ще ти дам последната си книжка, най-щурата!
Ще се радвам, ако над нея изхилиш се!...

Ако ме потърсиш, ако ти потрябва моята гама,
ако случайно във не е зима,
ела до театъра, ела там до храма!
Ако ме има! Да, ако ме има...

СКУКА

Седя си сам на масата пред чаша лимонада
и гледам в огледалцето с известен интерес.
По радиото чувам атмосферното пак пада,
а знам, че ще се вдига от прогнозата нощес.

Стъклото на крачката си нахално ме оглежда,
навярно си харесало ликът на бял балон.
Не зная на какъв герой в очите му изглежда
тоз поглед доста скучен, кух, на изгорял бушон!

Най-искрено съчувствам на нещастното зеркало,
не срещало горкото по-голям асортимент!
В лицето ми — оформено ръждясало клекало
то вижда тип един от ужасите в Дисниленд!

... Седим си двама с чаша лимонада
и гледаме се тъпо с интерес!
По радиото чувам — някой пада,
а знам, че ставаше комай нощес!...

АКОРДИТЕ НА ЗАЛЕЗА

Повяхват ми мечтите, изтриват се копнежите,
екранът шарен свързва ме единствен със света!
Разсейва се все дяволчето, хранило надеждите,
поддържали акордите ми vivo до сега!

Изписвам със молив поредно петолиние,
но лекичко, че гумата ще припка след това!
Щадя се, не далдисвам тъй честичко в унии
да чувам такт през такт с три-четри медната тръба!

Пианото отдавна във други дом стопанин е
под пръстите на друг сменило Бийтълс със Шопен.
По тъмни часове, на първи лъчи ранина
навярно си тъгуват клавишите за мен!

Огъват се акордите, нацацали по листите
и стенат полугласно в завързания такт,
проклинат заукойния презкуп на примавистите,
не влизат със педалите във съгласенски пакт!

Превръщам се в антика, затрупвана с годините.
Дали ще ме изровят след време? Интерес!?
Какво пък, аз не искам да върна половината!
Отново млад, ще бъда пак днешната „Рамзес“!...

ПРЕДВАРИТЕЛНО...

Когато ме посеят в земята
и върху мен изникне червеното доматице
от последната ми яхнийка,
а на рождения му ден
бъде откъснато от щастливо циганче,
което ще си го хапне

с дежурните солети,
ще се подслади с курабийките от
изгасналата свещ

до името ми
и ще пийне глътчица червено,
аз ще бъда най-щастливият липсващ
от тази земя!
Пожелавам го на всички!...

ОТБОЙ

Цвърчи тиганът празен върху огън буйно лумнал,
а рибата се хили гадничко насреща!
Брегът научил приказчици хиляди локумни,
очаква края им със „мамата“ — горещи...

Бутилката тържествено гостува ритуално,
загрява погледи и думи — „моя-твоя“...
Надникват от кутийки червейчетата нахални,
изгубили търпение да влязат в боя!

Един откроя ревна със опъната месина:
— Тежи сладурът, здраво е захапал ема!
Оказа се — чепикът му от ланшната година,
нахранил приказките ни със нова тема...

... Лежи тиганът празен върху огъня задрямал,
а рибата изгуби кефче да ги дразни.
До край се изприказва приказката най-голяма.
Бутилки се търкалят по корема празни...

БАЛАНС

Не съм хвърчал!
Отдавна не скачам!
Падал съм доста!
Виждам далеч
от главата си!
Живея!
Мозъкът свири!
Шепя си хапове!
Честичко чуркам!
Крачките смятам:
„Дебит-Кредит“...
Търтѐя!

СЛУЖБА...

Отвори вратата посърнала, сива,
затвори след себе си бледна.
Подпря до стената косата ръждива
и тихо, смирено приседна...

Облечена тъжно, облечена в тъмно,
безгрижна, прихваната с фиба,
не беше дочакала даже да съмне
в лова за поредната риба.

Луната надничаше плахо отвънка,
добре запозната със всичко,
с платинено беличка струя, възтънка
копринена, нежна стреличка!

Целунах ръката неканена, хладна
с последните тръпки на здрача.
Косата ѝ хлъзна се, шумничко падна,
напомняйки своята задача...

Подсказа със първи очички зората
за своята вахта любезно.
И моята гостенка, свила косата,
с „довиждане“ тихо изчезна...

НА ГАРАТА

Казват — не казват — все ми е то!
Вече съм взел, че и дал!
Мога със сто — по-раहत съм с едно —
умно и весел абдал.

Ръся коса като есенен цвят.
Зъбите вече са кът.
А килограмите тихо растат
с факти във здравния съд.

Дните си смятам, пресмятам, броя!
„Всичко“ съм бил и „капо“!
Поради липса кого да доя,
пия до четири по сто!

Цял живот чакам да ми издължи
борча монетният двор!
Дебит и кредит — няма лъжи!
Има за туй ревизор!

Както ви казах дотука — взел-дал!
Гидам си жив ден за ден!
Чувствам се някога лъв — но от кал!
Чакам последния трен...

МУЗИКА

Един такъв, кат мен, въздърт, бял, тъп серсем
попитал друг пак същ, лак смачкан, със ерзац тупе:
„Каж ми ти тъй над и чак по най-съвсем,
дали се пъниме и двамката в един чешит гърне?“

Погледнал го стария, турил върху си тъй-доста
отдолу догоре, встрани и в посока обратна:
„Когато премине такъв като мен там по моста
и той не се скине под него, след него стакатно,

да знаеш, че цялата тази бая дандания,
щом своя шекер аромат на часа не сервира,
щом няма възникнала някаква баш поразия,
и никого в случката тя не успей да нервира,

говори ачики и ясничко, категорично,
издухано точно, прозрачно и не на ангро,
че моето дупе препатило доста, епично
е свирило, свири, ще свири за сто и по сто!“

ГОЛЕМИТЕ ЦВЕТНИ ТЕЧЕНИЯ

Днеска идва моят ден рожден —
бил и имен в първа комбинация!
Пръкнал съм се със калпак червен —
месец-три след „братската“ гепация.

После всичко тръгна в кървав тон —
сливах се със модната баграция.

Примерът на Волга и на Дон
кипна кърмъзънени контракции.

Май, Септември и Октомври във
махахме червена знаменация.

Длъжен бях да вярвам и на сън
в красната каскетна демокрация...

... Ето че пораснах, изкласих,
шапката смени модификация.

Новият дошъл на власт актив
спешно пренаби репигментация.

Вятърът извади тирбушон,
въртна повсеместна есхумация.

Синьо позатрупа стария фон
и замеси нов — „виолетация“...

... Днеска беше моят ден рожден.
Съм отдавна с бяла калпакация...

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Дотука свирях, пях, мечтах — живях
със спомените минали, презрели.
От детството ми цветно си избрах
на мама свинското със зеле!

Животът ми до днеска бе борба.
Не беше с мен все зара на тепиха.
И слон съм срещал в него, и муха.
Да, честичко ме тупаха и биха...

И ето ме, провлачил вкиснат бой,
на правата последна търтей кретам
към изгрева на залеза. А той —
днес — утре? Кво пък! Карай! Все там!

СЪДЪРЖАНИЕ

УВОД	3
ОПИТ ЗА БИОГРАФИЯ	4
СТРАХОТНО СТИХОТВОРЕНИЕ	5
ФИЛОСОФСКО	6
КЪМ ЛЯТОТО!	7
ЛЕЛЯ ДОБРИЧКА	8
ОПТИМИСТИЧНО	9
ЗВЯРЪТ	10
ХУБАВА!	11
ТРИСТЕ!	12
АКТУАЛНО ПИТАНЕ	13
ЩАСТИЕ	14
ТОЧНО СТИХОТВОРЕНИЕ	17
БЪЛГАРИНО!	18
ДИАЛОГ С ДЪЩЕРЯ МИ	19
ТЯ И АЗ	20
РАЯ НА СПОМЕНИТЕ	21
ЗАБРАВЯМ!	22
МЕЧТИ, МЕЧТИ!	23
ПРИМЕР ЗА ЕВОЛЮЦИЯ	24
СТРАЖАРИ И АПАШИ	25
ПЪНЕНКИ	26
КАПИТУЛАЦИЯ НА ПРИЛИЧИЕТО	27
АТЕИЗЪМ	28
Е-ЕХ!	29
ВЪПРОС НА ИЗБОР	30
ВЪРХАР	31
ДЕТСТВО МОЕ...	32
ИГРИ, ИГРИ...	33
МОРЯЦИ	34
ВЪПРОСИ БЕЗ ПИТАНКИ	35
АКО ИМАМ ПОСЛЕДНАТА ДУМА	36
ОТКРОВЕНИЕ	37
ВЪПРОС В 3 СЕК. КЪМ МЕНЕ СИ	38
ДЪГА	39
АКО МЕ ИМА	40
СКУКА	41
АКОРДИТЕ НА ЗАЛЕЗА	42
ПРЕДВАРИТЕЛНО...	43
ОТБОЙ	44
БАЛАНС	45
СЛУЖБА	46
НА ГАРАТА	47
МУЗИКА	48
ГОЛЕМИТЕ ЦВЕТНИ ТЕЧЕНИЯ	49
РЕКАПИТУЛАЦИЯ	50
КАТО ТОГАВА	51
ГОСТОПРИЕМНОСТ	52
24 УДИВИТЕЛНИ	53
ЗАКЛЮЧЕНИЕ	54

Светослав Овчаров
ПОЛЮЦИИ НА ГРАФ ОМАН
с т и х о в е

—
Българска, първо издание

—
Коректор: Катя Бакърджиева
Корица: Светослав Овчаров
Графично оформление и предпечатна
подготовка: Йорданка Богдева

—
Издава: OMETEO
ISBN: 978-954-92020-8-3